

Bruiloft op witte plastic stoelen

Voorstellingen: Bruiloft! door 't Woud. Sees Travels door Sees Collective. Gezien: 8/7 Over het IJ Festival, Amsterdam. Te zien t/m 16/7 aldaar. 0900-0191.

Door KESTER FRERIKS

Deelnemer of toeschouwer? Tijdens het Over het IJ Festival op de voormalige NDSM Werf in Amsterdam-Noord is de bezoeker soms allebei.

Zoals bijvoorbeeld bij de productie *Sees Travels* door de groep Sees Collective. De bezoekers volgen een reisleader die ons naar Libanon zal begeleiden. Onderweg vertelt hij over de bergen en de Citroënbomen daar. Hij verzoekt ons een Citroënschijf over de huid van hand en arm te wrijven, om alvast 'de sfeer van Libanon te proeven'. Aan de rand van een met water gevuld dok mogen we in de avondzon op een handdoek gaan liggen. Aan de overkant verschijnt een danseres, gekleed in rode, wuivende jurk, die op de betonnen rand fraaie, gestileerde bewegingen uitvoert. Ze lijkt op een zwaan die zwaait met vleugels of een kraanvogel die trappelt met lange poten. Haar zachte stem draagt ver.

Ze houdt een dramatische monoloog in het Engels over haar gedwongen vertrek uit Libanon. In een hamerend refrein klinkt het telkens: „I depart from my house; I depart from my mother and father, and from my brother.” Na haar dans neemt ze ons mee naar een boot, waar de Libanon-reizigers theedrinkend met haar van gedachten wisselen. Wat ze wil is dat we 'beelden' van haar dans meenemen naar huis.

Dat is haar gelukt. Het was mooi en verfijnd. Elke bezoeker vertelt het haar, en haar gezicht glanst. Van lief naar grimmig: een bus brengt de festivalbezoekers naar

een voetbalkantine ver in Noord. Blinkend zilver in de prijzenkast. En hangend aan de bar de bruiloftsgasten in de voorstelling *Bruiloft!* naar *Die Kleinbürgerhochzeit* (1919) van Bertolt Brecht. Regisseur Eric de Vroedt van gezelschap 't Woud grijpt terug op de aloude scheiding tussen speler en publiek. We kijken, machteloos bijna, naar een tragische bruid en even droeve bruidegom. Hoeveel treurnis kan een toeschouwer verdragen?

Het bruidspaar zit op de mooiste dag van hun leven verweesd op plastic stoeltjes. Zij in het smetteloos wit, al is ze zwanger. De gasten vervelen zich stierlijk en, gedreven door een destructief verlangen er toch iets van te maken, zetten ze het op een drinken, vervallen ze in platvloerse flirtpartijen.

Het huwelijksfeest eindigt in ruzie en dronkenschap. Op de achtergrond jengelen smartlappen.

De Vroedt en zijn spelers laten schitterend zien dat de goede wil van het bruidspaar (Catrien van Boxel en Thomas Oerlemans) kapotgaat aan de naargeestige heerszucht van de moeders, die hun kinderen niet los kunnen laten. Brecht legt in het originele stuk de nadruk op de burgerlijkheid van het huwelijk. Bij 't Woud ligt het accent op de manier waarop mensen elkaar het leven vergallen. Een dronken moeder aan de bar kan haar mond niet houden. Een vriend memoreert een gezamenlijk bordeelbezoek met de bruidegom. Een fijne, blonde del jaagt al le mannen het hoofd op hol.

De mensen hebben het slechtste met elkaar voor. Dat is wat anders dan het mededogen dat de eenzame danseres oproept. En in beide gevallen werkt het. Het sardonische van *Bruiloft!* zien we te weinig in het theater.